

Beck Tamás

Ha tudnám, hogy létezel

Ez hát az éji Lentihegy;
avar, rovar zúg és zizeg,
ahogy az őszben lépdelek
a nyár elől, a télbe be.

A bükkfatörzsben szű kopog;
élő enyészet vándorol
az erdőben és bennem is:
megfogyatkozott, dőre hit.

Ó, ha tudnám, hogy létezel,
hogyan is engednék akkor el:
markolnád, mint gyökerek
esőáztatta földeket.

Lentihegyi leoninusok

Felhők gyűlnek; a rőt horizonton köd gurul erre,
s rámveti árnyát. Egykori kedvesem ablaka tárva.
S távoli zápor mintha helyettem küldene csókot,
villámfény és ázott föld szaga száll be a házba.

Ó, ha fölébrednél dobogó szívvel, ölelésem
hasztalanul próbálnád most már visszaidézni!
Álmodban tocsogott öled; óvatos ujjaim értek
hozzád ott, ahová vágyódik mind, aki férfi.

Pozdrav iz Lendave

Olga beleolvad az alkonyatba,
üvegszerű testén az Alpokalja
áttetszik és amott a messzeségben
a Grossglockner ágaskodik merészen.

Miért kapaszkodunk egymásba, mondd csak?
Egy Jasztreb* közeleg felénk amott, vagy
csak Szent Mihály árnyéka az, mi ránk zuhanna?
Mi ez a várrom itt, fehér falakkal...?

Templomtorony, földig hajol a robbanástól.
Halálsikoly. Felismerem! Anyám szól!
De Olga főlráz és Lendava Terme
strandján ébredek. Mellettem egy medence,

a víztükörben hullámszik a Kedves arca.
Béke van és pivo!, mondja nevetve,
s hunyorgón nézek rá, akár a Napba.

*-Jasztreb: jugoszláv vadászgép